

- stoi on na przeszkodzie przepisom krajowym uniemożliwiającym, w okolicznościach takich jak te rozpatrywane w postępowaniu głównym, sądowi, do którego wniesiono sprawę, uwzględnienie żądania stwierdzenia nieważności umowy kredytu opartego na nieuczciwym charakterze warunku dotyczącego ryzyka kursowego, jeżeli zostanie stwierdzone, że warunek ten jest nieuczciwy i że umowa bez tej klauzuli nie może dalej istnieć.
- 2) Dyrektywa 93/13 analizowana w świetle art. 47 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej nie stoi na przeszkodzie temu, aby sąd najwyższy państwa członkowskiego przyjął, w interesie jednolitej wykładni prawa, wiążące orzeczenia w przedmiocie zasad wykonania tej dyrektywy, pod warunkiem że nie uniemożliwiają one właściwemu sądowi ani zapewnienia pełnej skuteczności norm przewidzianych w tej dyrektywie i zaoferowania konsumentowi skutecznego środka odwoławczego w zakresie ochrony praw, jakie może on z nich wywieść, ani też zwrócenia się do Trybunału z wnioskiem o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym w tym zakresie, co jednak powinien zbadać sąd odsyłający.

(¹) Dz.U. C 221 z 10.7.2017.

Wyrok Trybunału (szósta izba) z dnia 13 marca 2019 r. — Rzeczpospolita Polska/Parlament Europejski, Rada Unii Europejskiej

(Sprawa C-128/17) (¹)

(Skarga o stwierdzenie nieważności — Dyrektywa (UE) 2016/2284 — Redukcja krajowych emisji niektórych rodzajów zanieczyszczeń atmosferycznych — Przyjmowanie aktów prawa Unii — Przebieg procedury prawodawczej — Artykuł 4 ust. 3 TUE — Zasada lojalnej współpracy — Skuteczne wykonywanie uprawnień dyskrecjonalnych prawodawcy Unii — Ocena skutków — Wystarczająca ocena skutków zaskarżonego aktu — Artykuł 5 ust. 4 TUE — Zasada proporcjonalności — Artykuł 4 ust. 2 TUE — Równość państw członkowskich wobec traktatów — Artykuł 191 ust. 2 TFUE — Polityka Unii w dziedzinie środowiska naturalnego — Uwzględnienie różnorodności regionów Unii Europejskiej — Kontrola sądowa)

(2019/C 155/03)

Język postępowania: polski

Strony

Strona skarżąca: Rzeczpospolita Polska (przedstawiciel: B. Majczyna, pełnomocnik)

Strona pozwana: Parlament Europejski (przedstawiciele: A. Tamás i A. Pospíšilová Padowska, pełnomocnicy), Rada Unii Europejskiej (przedstawiciele: M. Simm, A.-Z. Varfi, K. Adamczyk Delamarre i A. Sikora-Kalėda, pełnomocnicy)

Interwienenci popierający stronę skarżącą: Węgry (przedstawiciele: M. Z. Fehér, G. Koós i E. Tóth, pełnomocnicy), Rumunia (przedstawiciele: C. Cantăr, R. H. Radu, A. Wellman i M. Chicu, pełnomocnicy)

Interwienient popierający stronę pozwaną: Komisja Europejska (przewstawiciele: K. Petersen, K. Herrmann i G. Gattinara, pełnomocnicy)

Sentencja

- 1) Skarga zostaje oddalona.

- 2) Rzeczpospolita Polska zostaje obciążona kosztami poniesionymi przez Parlament Europejski i Radę Unii Europejskiej.
- 3) Węgry, Rumunia oraz Komisja Europejska pokrywają własne koszty.

(¹) Dz.U. C 151 z 15.5.2017.

Wyrok Trybunału (wielka izba) z dnia 12 marca 2019 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Raad van State — Niderlandy) — M.G. Tjebbes i in./Minister van Buitenlandse Zaken

(Sprawa C-221/17) (¹)

(Odesłanie prejudycjalne — Obywatelstwo Unii Europejskiej — Artykuł 20 TFUE — Artykuły 7 i 24 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej — Obywatelstwo państwa członkowskiego i obywatelstwo państwa trzeciego — Utrata z mocy prawa obywatelstwa państwa członkowskiego i obywatelstwa Unii — Konsekwencje — Proporcjonalność)

(2019/C 155/04)

Język postępowania: niderlandzki

Sąd odsyłający

Raad van State

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: M.G. Tjebbes, G.J.M. Koopman, E. Saleh Abady, L. Duboux

Strona pozwana: Minister van Buitenlandse Zaken

Sentencja

Artykuł 20 TFUE w związku z art. 7 i 24 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej należy interpretować w ten sposób, że nie stoi on na przeszkodzie ustawodawstwu państwa członkowskiego, takiemu jak ustawodawstwo będące przedmiotem postępowania głównego, które przewiduje, pod pewnymi warunkami, utratę z mocy prawa obywatelstwa tego państwa członkowskiego powodującą w odniesieniu do osób nieposiadających również obywatelstwa innego państwa członkowskiego utratę statusu obywatela Unii Europejskiej i związanych z tym praw, pod warunkiem że właściwe organy krajowe, w tym w danym wypadku sądy krajowe, są w stanie dokonać w sposób incydentalny oceny konsekwencji tej utraty obywatelstwa i ewentualnie umożliwić odzyskanie ex tunc obywatelstwa przez zainteresowane osoby w związku z ubieganiem się przez nie o wydanie dokumentu podróży lub każdego innego dokumentu poświadczającego ich obywatelstwo. W ramach tej oceny organy te i sądy powinny zweryfikować, czy utrata obywatelstwa danego państwa członkowskiego, która powoduje utratę statusu obywatela Unii, jest zgodna z zasadą proporcjonalności co do konsekwencji, jakie pociąga ona za sobą w odniesieniu do sytuacji każdej zainteresowanej osoby i w danym wypadku członków jej rodziny w świetle prawa Unii.

(¹) Dz.U. C 239 z 24.7.2017.
